

65è. APLEC DE MATAGALLS

13- 7-2014

Al cim de Matagalls, després del repte i la joia de tornar a fer el cim, celebrem junts l'eucaristia del diumenge, dia del Senyor, ben units a tots els germans de les nostres diòcesis i parròquies i a tots els cristians d'arreu del món. Quin goig celebrar la missa en aquest lloc ple de ressonàncies personals i socials! La presència i la pregària de sant Antoni Maria Claret i, amb ell, de tots els qui han estimat aquest lloc i n'han fet una llar de germanor, ens acompanya i ens ajuda a continuar treballant perquè la fe cristiana arrelhi més i més en aquest poble que té en la creu la seva màxima expressió d'identitat. Que la fe cristiana sigui el cor i l'ànima d'aquest nostre poble català!

Les lectures d'aquest diumenge i, de manera especial la paràbola del sembrador, ens ensenyen dues coses: la força de vida que té la paraula de Déu i, al mateix temps, la necessitat de les condicions del cor de l'home per a acollir aquesta força vital que brolla de la paraula de Déu.

1. La força de vida de la paraula de Déu. Ens cal retornar a la convicció que la paraula de Déu té la força per a convertir el cor d'una persona, i des d'aquest cor convertit, és capaç de transformar la mateixa societat. Ens ensenya el papa Francesc: «La paraula té en si mateixa una potencialitat que no podem predir» (*Evangelii gaudium*, 2). Quan una persona escolta de veritat en el seu cor la paraula de Déu, és a dir, la bona nova de la salvació de Déu en el seu Fill Jesucrist, no pot restar indiferent. La bona notícia, l'Evangeli, arriba fins al més pregon del seu cor i hi ressona com l'amor que sempre ha desitjat, com la llum que tot ho il·lumina. I quina és aquesta paraula capaç de transformar-ho tot? El papa Francesc ho expressa d'aquesta manera: «Jesucrist t'estima, va donar la vida per salvar-te, i ara és viu al teu costat cada dia, per il·luminar-te, per enfortir-te, per alliberar-te» (*Evangelii gaudium*, 164). Aquesta és la Paraula, en la seva expressió més nuclear. Aquesta és la Bona Nova del Regne. En Jesús es fa present el Regne de Déu; ell és el Regne de Déu. L'anunci d'aquesta bona nova és el nucli del qual brolla tot. Recordem aquelles paraules del papa Benet XVI: «*Hem cregut en l'amor de Déu*. així el cristià expressa l'opció fonamental de la seva vida. No es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó per la trobada amb un esdeveniment, amb una Persona, que dóna un nou horitzó a la vida i, amb això, la direcció decisiva» (*Deus caritas est*, 1). Perquè és l'anunci de Crist mort i ressuscitat, pel nostre amor, l'esdeveniment de tots els segles, el qui és capaç d'obrir el cor d'una persona a la salvació. Cap altre discurs ni sobre la fe, ni sobre les seves conseqüències ètiques, no és capaç de fer possible el «big bang» de la fe, com aquest anunci nuclear de Jesús mort i ressuscitat.

Els cristians no hem d'amagar mai la nostra fe. Amb tota senzillesa i humilitat l'hem de manifestar amb la vida i la paraula als nostres germans. Quan un cristià és capaç de dir la paraula de l'amor de Jesús a un germà, aquesta paraula, com ens deia el profeta Isaïes, *no tornarà infecunda, sense haver vist el que jo volia i haver complert la missió que jo li havia confiat*. Com canviarien les nostres comunitats i la nostra societat si els cristians donéssim testimoni de la nostra fe, si en cada moment oportú fóssim capaços de posar en els nostres llavis la paraula de la salvació!

2. El cor de l'home. En la paràbola del sembrador que Jesús ens ha narrat es retrata el nostre cor i el de tots els homes. No hi ha res tan tortuós com el cor de l'home, llegim en l'Esclat. I, al mateix temps, el cor de l'home és el lloc de les decisions més grans, i sobretot el lloc de la trobada amb Déu. Per a trobar-se amb Déu i amb el seu

amor que omple del tot el nostre cor, cal fugir de la superficialitat, de les pors, de les mirades al que diran, de les intencions egoistes i materialistes. Cal que el nostre cor sigui la terra bona que acull amb senzillesa, amb cor d'infant i ànima de pobre, la llavor de l'amor i la veritat de Déu que Jesús hi ha sembrat.

Els cristians tenim la sort de posseir el gran tresor de la Paraula de Déu; acollim-la, doncs, cada dia en la lectura de la Paraula de la Vida, i sobretot i principalment en la celebració de la missa dominical. Siguem cada un de nosaltres la terra bona que acull la Paraula sembrada pel mateix Jesús. Rebem-la amb atenció, meditem-la per tal de comprendre-la millor i de viure les exigències i les promeses que ella ens dóna. Si així ho fem donarem o cent, o seixanta, o trenta, segons la mesura de la gràcia que el Senyor ens doni.

La missa no és solament el lloc de l'escolta de la Paraula, sinó que és també el lloc en què la Paraula se'ns dóna com a aliment de salvació. Jesús és la llavor de blat que cau a terra i mor i així dóna fruit. Acollim la donació de Crist que avui i aquí se'ns dóna per salvar-nos, il·luminant-nos, enfortint-nos i alliberant-nos.

Que santa Maria, Mare de Déu de Montserrat i Senyora de Catalunya, intercedeixi per tots nosaltres. Amén.